

רב נחמן: מצוה חשובה היא, ובאה על ידי יצירת השיתין מתחת למקום המזבח עוד מששת ימי בראשית כדי לקבל את הנסכין.

תנו רבנן: החליל דוחה את השבת, דברי רבי יוסי בר יהודה.

וחכמים אומרים: אף את יום טוב אינו דוחה.

אמר רב יוסף: כל המחלוקת היא רק בשיר של קרבן, שהיו מחללים הלויים בחליל בשעת ניסוך היין של קרבן ציבור.

דרבי יוסי סבר: עיקר מצות שירה של הלויים על הקרבן היא בצירוף נגינת כלי. ולכן הנגינה בחליל על הקרבן בכלל עבודה של הקרבן היא נחשבת. ולכן היא דוחה את השבת כמו שעבודת קרבן ציבור דוחה את השבת.

ואילו רבנן סברי: עיקר שירה היא כפה, ואילו הנגינה בכלי המצטרפת אליה לאו בכלל עבודה היא. ולכן היא אינה דוחה את השבת.

אבל שיר של שואבה — דברי הכל שמחה היא ואינה עבודה, ולכן הנגינה בכלי בשעת שמחת בית השואבה אינה דוחה את השבת.

אמר רב יוסף: מנא אמינא מהיכן יודע אני דבהא פליגי רבנן ורבי יוסי בר יהודה אם עיקר שירה הוא בצירוף נגינה בכלי?

מהא דתניא: כלי שרת שעשאן של עין — רבי פוסל, ורבי יוסי בר יהודה מכשיר.

מאי לאו, בהא קמיפלגי:

מאן דמכשיר סבר שעיקר שירה הוא בכלי,

ולכן ילפינן מאבובא דמשה, מהאבוב [החליל] של משה רבנו, שהיה עשוי עץ, והיה במקדש מאז ימיו של משה רבנו. וכשם שראוי להשתמש בחליל העץ לעבודת השירה במקדש, כך גם מותר להשתמש במקדש בכלי שרת העשויים עץ.

ומאן דפסיל, סבר שעיקר שירה הוא כפה. ולכן לא ילפינן מאבובא דמשה, לפי שהוא אינו משמש ככלי לעבודה במקדש.

ודוחה הא את ראייתו של רב יוסף: לא בכך נחלקו.

אלא לעולם יש לומר דכולי עלמא סוברים שעיקר שירה בכלי.

והכא בשאלה אם דנין דבר שאפשר לעשותו אחרת, מדבר שאי אפשר לעשותו אחרת, קמיפלגי.

מאן דמכשיר סבר: "דנין אפשר משאי אפשר". ועל אף שאת האבוב של משה אי אפשר לעשותו ממתכת אלא רק מעץ, בכל זאת יש לנו ללמוד ממנו שגם כלי שרת יכולים להיות עשויים מעץ.

ומאן דפסיל סבר: "לא דנין אפשר משאי אפשר". ולכן אין ללמוד ממנו לכלי שרת, היות ואת כלי השרת אפשר לעשות ממתכת.

ואיבעית אימא: דכולי עלמא סברי דעיקר שירה היא כפה, ולכן אין ללמוד מהאבוב של משה לכלי שרת.

וגם אם תאמר שעיקר שירה הוא בכלי, בכל זאת אי אפשר ללמוד מהאבוב של משה, היות וכולי עלמא סוברים שאין דנין אפשר משאי אפשר.